

NAMN ATT MINNAS:

JOHANNES MIKAEL ANTONSSON

Landstingsman Antonsson började i våras sin rikspolitiska karriär på ett sätt, som väl kan kallas sensationellt. När han vid junivalet röstades in i andra kammaren av centerpartisterna i Halland fick hans valsedel en sådan anslutning, att han höll på att slå ut sitt eget partis gruppleddare i andra kammaren hr Pettersson i Dahl. Det var på håret att andra namn på Antonssons lista hade gått in i stället för gruppleddaren själv. Det är inte många unga politiker — Antonsson är född 1921 — som gör sin debut under så uppseendeväckande former.

En person, som förnött någon del av sitt liv på riksdagens åhörarläktare, skulle måhända vara frestad att göra gällande att Antonssons debut i betraktande av omständigheterna i själva verket inte var så sensationell. Det bör därför genast slås fast, att det inte bara var Pettersson i Dahls förtjänst att Antonsson fick så många röster. Visserligen är det ett ovedersägligt faktum att Pettersson i fråga är en av riksdagens olycksaligaste politiker. Han är lika envis som oupplyst och ofelbar endast när det gäller att nästan alltid göra fel. Frågar man kännare av det politiska spelet varför just Pettersson i Dahl blivit centerpartiets gruppleddare, får man till svar en axelryckning och en hänvisning till den bekanta bridgetermen *the top of nothing*.

Man kan alltså förstå att Pettersson i Dahl inte är överdrivet omtyckt i sin

valkrets. Men det är, som sagt inte bara Petterssons impopularitet, som förklarar Antonssons framgång utan också och i än högre grad Antonssons popularitet. Och den är välförtjänt. Hans avundsmän kan naturligtvis göra gällande, att SLU är centerpartiets valorganisation och att följaktligen Antonsson såsom gammal förbundsordförande i SLU har länets valmaskineri i sin hand. Detta är ett faktum, men det är också ett faktum, som inte heller avundsmännen kan bestrida, att mer än detta betyder Antonssons personliga egenskaper. Han är en umgängesam, vänsäll och behaglig man, han har under sin kommunalpolitiska bana visat prov på ovanligt gott omdöme, han kan ta och ge skäl, han är en av centerpartiets bästa talare. I detta parti vars retorik präglats av en man som Bramstorp är Antonsson även så till vida en sensation som han talar lättfattligt och rakt på sak. Sist men inte minst är han lantbrukare och skiljer sig därigenom fördelaktigt från flertalet ledande bondeförbundare.

Det eftertryck med vilket Antonsson gjorde sin entré i andra kammaren, representerar en politisk levande kraft som samtidigt placerade honom i centrum för centerpartiet och dess diskussion om partiledarkandidater. Trots sin ungdom och relativa politiska oerfarenhet har Antonsson redan under det halvår som gått sedan han invaldes i riksdagen hunnit bli partiledarfähig.



Han nämns nu vid sidan av Hansson i Skegrie och Lars Eliasson såsom tänkbar efterträdare till Hedlund.

Han har den fördelen framför Eliasson — liksom framför Torsten Bengtsson, vars namn emellertid numera försvunnit ur partiledardiskussionen — att ha undgått det för en bondehövding fatala ödet att i praktiken vara stockholmare. Framför allt har han framför Eliasson den fördelen att inte vara komprometterad av koalitionsregerandet. Det är ett typiskt uttryck för den art av s. k. bondslughet som Hedlund representerar att han utnyttjade Eliassons olyckliga benägenhet för administration till att i sista momangen lura in honom i koalitionsregeringen. Det har folket ute i bygderna inte glömt och Hedlund slipper ha Eliasson hack i häl iförd oskuldens vita mantel.

Även Eliasson har ju gjort karriär genom SLU. Men Antonsson har även

härvidlag en fördel framför Eliasson därigenom att hans kontakter med SLU är så mycket färskare och mera levande. Han står i direkt förbindelse med partiets aktiva yngre krafter i hela landet.

Antonsson har slutligen den fördelen att vara protegerad av en av de vettigaste bondeförbundare, som finns här i landet. Landshövdingen i Hallands län, Reimer Johansson, tog på ett tidigt stadium den unge begåvade landstingsmannen under sina vingars skugga och har bidragit till att forma honom som politiker genom sin allmänna klokskap och förnuftighet.

Finns det då någon anledning att vänta ett partiledarskifte inom bondeförbundet? Väl inte tillsvidare. Så länge Hedlund kan hålla de tre kronprinsarna Skegrie, Eliasson och Antonsson någorlunda jämspelta, torde ingen av dem kunna hota tronen. Och av allt att döma tänker tjänstledige

generaldirektören Hedlund sitta kvar på den ännu ett tag. Troninnehavet som yrke betraktat har som bekant sina agremanger och Hedlund trivs med agremangerna. Dessutom avvaktar han händelsernas utveckling i Lantbruksförbundet. Om Gösta Liedberg gör allvar av sitt mer eller mindre klart uttalade hot om att dra sig tillbaka, kommer Hedlund att anmäla sig som efterträdare i kraft av sitt partiledarskap i bondeförbundet. Skulle

denna manöver lyckas — vilket många betvivlar, men också många fruktar — är det troligt att Hedlund lämnar partiledarskapet — om också inte generaldirektörsbefattningen och ordförandeskapet i skogsägarorganisationerna.

Under alla förhållanden kan man räkna med att Johannes Mikael Antonsson kommer att spela en betydande roll i svensk politik under de närmaste decennierna.

G. U.

Hedlund
Liedberg